

ALAN MOORE
ILUMINACE

Argo

ALAN MOORE ILUMINACE

Z anglického originálu *Illuminations*,
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím Bloomsbury Publishing,
přeložili Jakub Němeček, Dominika Křesťanová,
Martina Knápková, Martin Svoboda, Robert Tschorn,
Veronika Volhejnová, Richard Podaný, Bob Hýsek, Michala Marková.

Ilustrace na obálce Mikuláš Podprocký.

Grafická úprava a sazba Ivan Mráz.

Odpovědný redaktor Richard Klíčník.

Jazyková redakce Jakub Němeček, Dominika Křesťanová,
Martina Knápková, Martin Svoboda, Robert Tschorn,
Veronika Volhejnová, Richard Podaný, Bob Hýsek a Michal Jareš.

Jazyková korektura Eva Brucknerová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2023 jako svou 5318. a 5319. publikaci, 168. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4215-0

ISBN 978-80-257-4216-7 (limitovaná edice)

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

O komiksech na www.facebook.com/argomiks

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém přátelském
knihkupectví www.kosmas.cz

Hypotetická ještěrka

Polovinu tváře měla z porcelánu.

Som-som usazená na balkoně roztržitě žvýkala mdlé modré květy, utržené z truhlíku na zábradlí, a hleděla na nádvoří Domu bez hodin. Bylo okrouhlé a ničím nezdobené a leželo pod ní jako stinná a stojatá studna. Černé kameny dlažby, vyleštěné kroky mnoha nohou do ne-tečného lesku, připomínaly při pohledu shora spíš klidnou hladinu než kámen. Pukliny a trhliny, které by tento dojem mohly narušit, byly viditelné jen tam, kde se klikatými spárami v jinak jednotvárném gagátu vinuly žíly mechu. Ale ty mohly být právě tak dobře jemnou mřížkou žabinců a řas, která se rozbije a rozptýlí při prvním šplouchnutí, při prvním zčeření hladiny...

Když bylo Som-som pět let, její matka si v dětské tvářičce povšimla předzvěsti trýznivé krásy a provedla nechápající děvčátko skučícím bludištěm nočního Liaveku, až došly do pastelově zbarveného domu s kruhovým černým nádvořím. Som-som se zcela podvolovala matčině ruce a vlekla se přes půlnoční kameny dlažby. Ozvěna jejích kroků se k ní odrážela od vysoké zakřivené zdi, která ohraničovala tři čtvrtiny prostranství. Zbytek kruhu dotvářela samotná konkávní fasáda Domu bez hodin, do jejíhož rozmáchlého oblouku bylo vsazeno sedmero dveří, každé jiné barvy. Matka zaklepala na ty prostřední, bílé.

Ozval se zvuk drobných, opatrných krůčků, po němž následovalo krátké zašramocení petlice, jak někdo dveře z druhé strany odemykal. Otevřely se hladce a bezhlučně. Do tmy se na ně nepřítomnýma, slepě poslušným očima zahleděla asi patnáctiletá dívka celá v bílém a na pozadí bílé komnaty.

Úbor, jež měla dívka na sobě, kopíroval tvar jejího těla a barvu měl jako sníh, se slabě modrými odlesky, které se sbíraly v jeho záhybech a přehybech. Halil ji od hlavy až k patě, až na otvory vystřižené, aby odhalily pravé ňadro, levou ruku a neproniknutelnou tvář podobnou masce.

Som-som vzhlížela ke štíhlé postavě rámované obdélníkem ledového světla a nejprve se domnívala, že viditelná část dívčiny kůže se rdí barvou nebo pudrem. Při bližším pohledu se fascinovaně, zhrozně otřásla, neboť si uvědomila, že dívčinu kůži celou pokrývají malá, avšak čitelná slova, vytetovaná svítivou karmínovou barvou na hladké bílé plátno pod nimi. Od tmavě červeného pupene bradavky se ve spirále odvíjely pečlivě formulované, mnohoznačné a vmlouvavé věty. Podél očníce levého oka se vinuly verše plně tajuplné a elegantní vášně, až se nakonec objasnily v dokonalé metafoře pod stínem lícní kosti. Prsty přetékalý poezii.

Dívka pohlédla nejprve na Som-som, pak na její matku, ale v jejích očích nebyl žádný odsudek. Jako by se spolu byly právě teď na něčem dohodly, dívka se obrátila a miniaturními, přesnými krůčky se vydala do arkticky oslnivého jasu Domu bez hodin. Som-som a její matka se po chvílce pustily za ní a bílé dveře za sebou zavřely.

Dívka (jejíž jméno, jak se Som-som později dozvěděla, znělo *Knih*) je rozmanitě navoněnými chodbami dovedla do místnosti, jež byla gigantická a oslnivá zároveň. Zdálo se, že bílé světlo lomené čočkami a broušenými skleněnými předměty visí ve vzduchu jako přízračná pavučina; obrysy a tvary všeho uvnitř v něm byly daleko měkčí. Uprostřed tohoto mlhavého světélkování pololežela, poloseděla na kožešinách polárních zvířat vysoká žena; polštáře rozházené okolo jejích nohou byly zdobeny vystouplými, spletíými vzorky, které napodobovaly

námrazu. Rozmlžený třpyt všude kolem ženě vymazal vrásky, takže vypadala bezvěká, avšak když promluvila, hlas měla starý. Jmenovala se Ouish a byla paní a majitelkou Domu bez hodin.

Rozhovor mezi oběma ženami probíhal tlumeně a jeho obsah byl těžko pochopitelný; Som-som z něj pochytila jen málo. V jistou chvíli vstala paní Ouish z lože bílých kožešin a přišourala se k ní, aby si ji prohlédla. Stará žena uchopila Som-sominu tvář jemně mezi palec a ukazováček a otáčela jí, aby prozkoumala její profil. Prsty měla jako krep, avšak v místnosti rozzářené tak nepozemským chladem překvapivě teplé. Zjevně spokojena se otočila a jedenkrát kývla na dívku zvanou Kniha, načež se vrátila do objetí kožešin.

Tetovaná služebnice opustila místnost a o něco později se vrátila s malým váčkem z vybělené kůže. Při každém jejím kroku jemně zacinkal. Podala váček Som-somině matce a ta se zatvářila vystrašeně a nejistě. Váha váčku ji však zřejmě uklidnila, a když ji Kniha jemně uchopila za paži a vedla ji z bílé komnaty ven, neodporovala ani nic nenamítala.

Uplynuly dlouhé minuty, než si Som-som uvědomila, že matka se už nevrátí.

Byl tu Khafi, devatenáctiletý hadí muž, který uměl vleže na břicho zkroutit tělo tak, že mu nakonec hýždě spočívaly na hlavě a jeho tvář se usmívala mezi kotníky. Byla tu Delice, žena středního věku, která uměla s použitím čtrnácti jehel vyvolat nepředstavitelné rozkoše i muka, to vše, aniž zanechala sebemenší stopu. Mopetel, která si dovedla pozastavit srdeční tep i dech, dokázala na dobu téměř dvou hodin napodobit mrtvolu. Jazu měl po celém těle jemnou černou srst, chodil po čtyřech a dorozumíval se jen skřeky. A pak tu byli Rushushi a Hata a nemrkající Loba Pak...

Život v tomto zvěřinci exotů, v němž se jedinečnost opakovaným kontaktem natolik obnosila, až se z ní stalo cosi všedního, nabídl Som-som jistou míru objektivitu. Aniž kohokoli upřednostňovala nebo znevýhodňovala, většinu času pozorovala živé rarity kolem sebe

a odhadovala, která z nich asi bude předlohou pro to, čím se má stát sama. Když Som-som tajně naslouchala paní Ouish a jejím nejbližším spolupracovnicím a trpělivě rozšifrovala jejich tajnou řeč odmlk a důrazů na určité slabiky, zjistila, že si ji nechávají pro jakousi zvláštní příležitost – zvláštní dokonce i v galerii zvláštností, jakou Dům bez hodin byl. Budou ji snad učit umění, jak přivádět muže a ženy k extázi vibracemi hlasu, jako to uměla Hata? Osvojí si Mopetelino nadání dočasně umřít? Přijímala od shovívavých starších kolegů a kolegyně kandované ovoce a marcipánky, usmívala se na ně a přitom zkoumala jejich tváře a uvažovala.

O jejích devátých narozeninách ji Kniha doprovodila do oslnivé svatyně paní Ouish. Ta s vyprahlým úsměvem, netypicky srdečným, a proto zneklidňujícím, Knihu propustila a poplácala na zimní kožešiny vedle sebe, aby se Som-som přišla posadit. Potom jí majitelka Domu bez hodin – s výrazem, který vypadal, jako by patřil někomu jinému a ona si jej na tvář jenom našila – oznámila, jaká by mohla být její jedinečná role v tomto podniku.

Pokud si to bude přát, mohla by se stát děvkou čarodějů, určenou jenom jim. Napříště by se tedy teplých svahů její bytosti směly dotýkat pouze ony prohnané ruce, jež formují samotný osud. Postupně by porozuměla roztržitým tužbám těch, kdož pohybují skrytými pákami světa, a našla by své štěstí ve službě právě jim.

Som-som klečela na samém okraji lože ze stříbrných kožešin, v hlavě se jí jako veliké skleněné planety odrážela a srážela slova starší ženy, a jí připadalo, že se jejich otřesy zastavil svět.

Čarodějové?

Když občas posílali Som-som pro nějaký obyčejnější nápoj lásky nebo pro lék určený starším obyvatelům Domu bez hodin, úkol jí vedl do Kouzelnické ulice. Ta sama o sobě – nestálá a měňavá, plná nepatrných pohybů na okraji zorného pole – neskýtala žádný jasný ani souvislý obraz, který by si mohla vyvolat z paměti. Zato některé zdejší obyvatelé byli nezapomenutelní. Ty jejich oči. Ty jejich strašlivé, vědoucí oči...

Představila si sebe samu nahou před pohledem, jenž poznal hloubky oceánů nahodilosti, ve kterém lidé nejsou než rybami, pohledem, jenž v těchto neproniknutelných přílivech a odlivech náhod rozeznal skryté obrysy vln. V břiše jí začalo natahovat své šlahouny cosi mnohem nejednoznačnějšího než strach nebo radost. Mezitím kdesi daleko, v bílé místnosti plné vše zatemňujícího jasu, vyjmenovávala paní Ouish seznam podmínek, které bude nutno splnit, než se Som-som ujme svých nových povinností.

Zdalo se, že mnozí z těch, kdož zasahují do řízení štěstěny, nechtějí sami ponechat náhodě nic. Než takový čaroděj plně vstoupí do fyzického spojení s jinou bytostí, je třeba bezpodmínečně dodržet jistá preventivní opatření. Na prvním místě je nutné zaručit utajení. Extáze čarodějů jsou události ohromného a děsivého významu a jejich moc je během nich nejvíce vrtošivá a nespoutaná.

Nebylo tajemstvím, že se při nich spontánně projevují nejrůznější úkazy, nebo že v okamžiku úlevy čaroděj zamumlá jméno předmětu nabitého mocí šťastné náhody. Ve světě kouzelníků mohou mít takovéto indiskrétnosti smrtící důsledky. Pokud by se sebenevinnější postelová důvěrnost dostala k dostatečně bezohlednému nepříteli, mohla by neopatrnému thaumaturgovi přinést strašlivou žeň. Například by jej mohly vprostřed noci odnést studené ruce s nemrkajícími žlutýma očima na dlaních, anebo by mu z boláku na krku mohly vypučet nachové dětské rtíky a šeptat mu do ucha blouznivé nemravnosti, dokud by dočista nepřišel o rozum.

Nehmotný kontinent osudu byl zkrátka teritorium prosycené rizikem, a ta, jež bude děvkou výhradně čarodějů, se musí stát rovněž nevěstou Mlčení.

Za tímto účelem bude Som-som odvezena do jedné konkrétní rezidence v Kouzelnické ulici, na adresu, která je pozoruhodná tím, že ji lze najít pouze třetí a pátý den v týdnu. Tam dítěti podají malého nakládaného červa okrové barvy, jenž odhalí šedorůžový palác její duše prstům toho, kdo na té adrese přebývá – jednoho velice proslulého fyziomanta. Tento klíčový okamžik započne dívčino Mlčení.

Obě hemisféry mozku totiž spojuje jedno chrupavčité vlákno, hlavní třída, po níž mohou naléhavá neurální poselství preverbálního a intuitivního pravého laloku projít do jeho racionálnějšího a aktivnějšího protějšku vlevo. V Som-somině mozku bude tento choulostivý můstek zničen, přeřat ostrým nožem, takže žádná další komunikace mezi oběma polovinami dívčiny psýché nebude možná.

Až se Som-som z operace zotaví, dostane rok, aby si zvykla na nový způsob vnímání. Naučí se udržovat rovnováhu a uchopovat předměty bez výhody stereoskopického vidění a vnímání vzdálenosti. Po mnoha záchvatech bolestného a frustrujícího ochromení, během nichž zvládne pouze stát a trást se a vykonávat dojemná, jen zpola dokončená gesta, jak budou jejím tělem zmítat navzájem protichůdné potřeby, dokáže nakonec do jisté míry znovu koordinovat pohyby a vykonávat je ladně. Jistě, budou to pohyby stále pomalé a lehce trhané, ale pokud se jí dostane správného vedení, nic nestojí v cestě tomu, aby tento snový dojem nemohl ještě víc přispět k její erotické přitažlivosti. Na konci uvykacího roku sejmou Som-som odlitek tváře a pak jí nasadí Zlomenou masku.

Zlomená maska není ani tak zlomená, jako spíš hladce rozříznutá vedví. Zhotoví ji z porcelánu a bude pokrývat celou hlavu, ale pak ji malým stříbrným dlátkem precizně rozpůlí. Začnou na šíji, přes studenou a bezvlasou mozkovnu sestoupí až ke kořeni nosu a navždy rozdělí bezvýrazné rty. Levou stranu masky odnesou a rozdrtí na jemný pudr, který rozpráší ve větru.

Předtím než Som-som Zlomenou masku nasadí, úplně jí oholí hlavu a skalp jí potrou odporně páchnoucí světlefialovou šťávou bobulí, o nichž je známo, že ničí vlasové folikuly, aby jí už kadeře nedorostly. To jí zaručí alespoň trochu pohodlí během následujících patnácti let, kdy se maska nesmí sejmout, pokud nezačne být nepohodlná kvůli zvolna se měnícímu tvaru lebky. V takovém případě bude z hlavy snžata a znovu odlita.

Bezchybnou topografii Zlomené masky, jež pokrývá pravou polovinu hlavy, neměl narušit žádný otvor určený k vidění či slyšení.

Porcelánové oko bylo neprůhledné, bílé a slepé. Porcelánové ucho neslyšelo nic. Jejich organické protějšky, skryté pod touto skořepinou, měly strádat podobně. Som-som pravým okem neuvidí a na pravé ucho bude hluchá. Její vnímání zůstane nepoškozené pouze na nezakryté polovině obličeje.

Jakousi paradoxní zrcadlovou hříčkou přírody budou smyslové vjemy, posbírané orgány v levé polovině těla, přenášeny do pravé mozkové hemisféry. A tam, kvůli přerušení nervové cesty, jež oba laloky spojovala, tyto informace také zůstanou. Nikdy nedospějí do oněch center mozkové činnosti, jež vládnou řeči a komunikaci, protože ta jsou umístěna v levé hemisféře, v kraji nyní nenávratně ztraceném za chirurgicky vytvořenou propastí. Som-somino oko uvidí, avšak její rty se o tom nedozvědí. Konverzace, kterou by snad její ucho mohlo zachytit, jazyk nikdy nezopakuje, neznalý slov, která by měl zformulovat.

Bude slepá, ale ne doslova. Sluch jí svým způsobem zůstane a bude schopná řeči. Bude však Umlčená.

Paní Ouish v mléčné, všechno zkrášlující záři bílé komnaty zakončila výčet poct, jež na ohromenou devítiletou dívku čekají. Titěrným porcelánovým zvonečkem přivolala do místnosti Knihu a tím slyšení ukončila. Odkrvená chodidla připadla Som-som najednou příliš veliká – zavravorala a nechala se od potetované služebnice vyvést na zarážející, obyčejné denní světlo.

Když Kniha klidně stanula na prahu, otočila se k mžikajícímu dítěti a usmála se na ně. Úsměv jí svrástil slova na tvářích, takže na okamžik přestala být čitelná, a nebyl to vůbec krutý úsměv.

„Až budeš Umlčená a nebudeš moci nikomu odhalit, jak mé příběhy končí, dovolím ti všechny si přečíst.“

Hlas jí kolísal, jako by jej dlouho nepoužívala. Pozvedla ruku, tu holou a kropenatou karmínem, a dotkla se kaligrafie na čele. Pak ruku spustila a sklouzla prstem po lyrické spirále na ňadru. Ještě jednou se usmála, otočila se, vešla do domu a zavřela za sebou bílé dveře, chodící pornografie.

To bylo poprvé, co ji Som-som slyšela promluvit.

Následujícího dne doprovodili Som-som do oné nepolapitelné rezidence, kde jí muž s hřebenem bílých vlasů, za pomoci laku vytvarovaných do tuhé hřbetní ploutve táhnoucí se po lebce zepředu dozadu, dal rozkousat malého nahnědlého červa. Som-som si všimla, že červ je seschlý a ošklivý, ale pravděpodobně ne o moc víc, než býval zaživa. Položila si jej na jazyk, protože to se od ní očekávalo, a začala ho žvýkat.

Probudila se jako dva oddělení lidé, dva cizinci, kteří spolu nemluví, a ačkoli nosí jednu kůži, nemohou spolupracovat či se radit. Zpátky do Domu bez hodin ji dopravili v malém dvoukoláku vystlaném polštáři. Prodrkotala klenutým vjezdem a přes gargantuovskou kaňku nádvoří, a vše, co jí bylo přislíbeno, se skutečně stalo.

Už před dvanácti lety.

Som-som seděla na svém balkoně, viditelnou polovinu rtů potřísněnou modrou šťávou z rozžvýkaných květin, a shlížela na nádvoří Domu bez hodin. Černé jezírko, odpoledním vánkem nezčeřené, její pohled opětovalo. Tu a tam se na jeho neproniknutelně temné hladině vznášely popadané listy, nehybné kousičky sépiové barvy na pozadí černi.

Kdyby se teď Som-som rozkošnický pomalu převrátila dopředu, vstříc půlnoční studni pod sebou, že by určitě nepřišla k újmě? Padla by do jezírka jako oblázek, se šplouchnutím by prošla netečným gagátem hladiny a zmítala by se v chladných, ebenových vodách jako chaotický chumel stříbra. Nad ní by se rozeběhly ke břehům kruhy jako záchvěvy bolesti, jež tepe z rány. Jako černé pleskající vlnky by se roztráštily o zdi nádvoří Domu bez hodin a potom by hladina opět znehybněla jako kámen.

Tam dole by se Som-som čistými, neochvějnými tempy pohybovala pod zemí, podplavala by zakřivené zdi Domu bez hodin, vyplula by ze samotného Města Štěstěny a vydala by se do oněch nezmapovaných oceánů souše, jež leží za ním. Ponořila by se hluboko a klouzala by mezi jiskřivými žílami kovových rud, mezi pohřbenými

a zapomenutými půdními vrstvami. Pak by vystřelila k hladině, na chvíli by se mihla a točila v teplých mělčinách ornice, občas by vyskočila a opsala ve slunečních paprscích třpytivý oblouk, za sebou jako šňuru korálek kapky zeminy. Znovu by se ponořila a vyrazila do chladné samoty jílu a pískovce, hluboko, hluboko pod sebou...

Přes hladinu černé vody kdosi přešel a dřevěné sandály slyšitelně zašoupaly o náhle ztvrdlou hmotu, přitom drtily listy, docela suché. Iluze, jež se nedokázala tvářit v tvář takovým protimluvům udržet, se rozplynula a okamžitě, nenávratně zmizela.

Som-som se nad tím vpádem do svého snění polovinou obličeje rozzlobeně zamračila a nedůtklivě nakrčila jedno obočí, zatímco druhá polovina zůstala hladká a lhostejná. Její jediné viditelné oko, jeden z páru drahokamů o to nádhernější, že přišel o svůj protějšek, zlostně zíralo na návštěvníka procházejícího dole. Som-som, na svém balkoně neviděna, vetřelce bedlivě zkoumala. Náhle si povšimla nějaké zvláštnosti v jeho chůzi či postoji, která jí přišla známá. Přimhouřila levé oko, aby zaostřila, což symetrii rozpuštěné tváře zkřivilo do neveselého mrknutí.

Postava dole byla štíhlá a středně vysoká a od hlavy k patě – kromě tváře, rukou a chodidel – omotaná skvostnými barevnými obvazy z rudého hedvábí. Jemná linie návštěvníkových ramen a paží vypadala nezaměnitelně žensky, ovšem v tom, jak se trup napojoval na úzké, hranaté boky, přetrvávalo cosi mužského. Postava neuspěchaně přešla nádvoří a zastavila se před světležlutými dveřmi, jež vedly do části Domu bez hodin umístěné nejvíce vpravo. Tam zaváhala a otočila se, aby obhlédla nádvoří, takže Som-som mohla poprvé letmo zahlédnout namalovanou tvář, jež jí v tu chvíli připadla mimořádně cizí i okamžitě rozpoznatelná.

Návštěvnice se jmenovala Rawra Chin a byla muž.

Som-som v průběhu let své služby v neustále se měnícím prostředí, kdy bylo její vnímání světa omezeno jejím stavem, který znamenal svého druhu vězení, dokázala nicméně dospět k jisté úrovni vhledu, k výhodnému stanovišti v nitru, a z toho přehlížela širokou paletu

lidských činností, z nichž ji Zlomená maska vyřadila. Tato perspektiva jí umožňovala dospět k postřehům, jež byly jednak bystré a jednak svérázné.

Tak například chápala, že kromě toho, že je svět bezmezným oceánem osudu, je také klokotajícím vírem sexu. Zařízení jako Dům bez hodin představují v tom proudu ostrovy a na jejich břehy vyvrhují přílivy touhy a osamělosti trosečníky. Někteří zde zůstanou navěky, protože se zabydli nad čarou přílivu. Většinu jich však vody odlivu odnesou. Z těchto trosek, jež si vyžádal oceán, jich jen pár znovu dosáhne souše, a pokud se tak stane, nebude to v těchto zeměpisných šířkách.

Zdálo se, že Rawra Chin představuje výjimku.

Som-som si ji pamatovala jako čtrnáctiletého mladíka, nemotorného a širokolícího, jehož zaměstnání v Domě bez hodin se započalo, když Som-som sloužila už pátým rokem. Navzdory tomu, že Rawra Chin měla plochou, širokou tvář a neohrabané vystupování, její osobnost disponovala už tehdy jistou vzácnou a nedefinovatelnou esencí, která rozpačitou postavu dospívajícího chlapce oživovala a propůjčovala jí krásu, jež byla ve svém důsledku znepokojujivá.

Paní Ouish za ta léta dobře uměla rozpoznat perlu neobyčejnosti, skrytou ve škebli všednosti, takže když se rozhodla mladíka zaměstnat, znamenalo to, že si výrazného, byť nepostižitelného půvabu Rawry Chin povšimla. Stejně tak si jej povšimla i klientela Domu bez hodin, sestávající z početných kupců, rybářů a vojáků, kteří Rawru prohlašovali za svou zvláštní favoritku a ptali se po ní, kdykoli je náhoda do Domu zavedla.

Všechny, kdo charisma Rawry Chin obdivovali, spojovala skutečnost, že je nedovedli přesně popsat. Zůstávalo tajemstvím skrytým kdesi v podivně nesourodých prvcích její široké a minimalisticky nazdobené tváře, vznášelo se v imaginárním ohnisku mezi chvatně načrtnutou čárkou jejích úst a daleko od sebe posazených očí, neoddiskutovatelně hmatatelné a navěky neuchopitelné.

Som-som jakožto jedna ze dvou osob v Domě, které Rawru poznaly blíž, vždy tíhla k názoru, že její šarm pramení přímo z emocionálních

hlubin nervózního a váhavého mladíka, a ne z nějaké šťastné souhry fyzická nebo fyziognomie.

Zdalo se, že vše, co tato jinošská bytost dělá, od jejího postoje až po to, jak si češe vlasy, tak dlouhé a hebké a tak zlaté, až byly téměř bílé, je prodchnuto nepokojnou melancholií. V očích, jež dělila příliš velká vzdálenost, než aby se dalo mluvit o půvabu, ale dostatečná na to, aby se dalo mluvit o kráse, navíc občas jako rampouch probleskl strach. Tato nesourodá vlákna osobnosti splétala vzor, jenž působil nepřehlédnutelným dojmem zranitelnosti. O pravé podstatě té zranitelnosti nevěděla Som-som o nic víc než nejletmější a nejnahodilejší z Rawřiných uchvácených zákazníků.

Rawra často přicházela k Som-som na balkon posedět a popít čaje, aby si ukrátila čas mezi schůzkami, čímž se s oblibou rozptylovali mnozí obyvatelé Domu bez hodin. Vzhledem k jejímu jedinečnému postizení jí mohli vyjavit své touhy či roztrpčenost beze všeho strachu. Rawra Chin navštěvovala Som-som za dlouhých, nudných dopolední a zdalo se, že v slabých květových nálevech a v příležitosti k jednostrannému rozhovoru nachází určitý požitek.

Som-som mívala pocit, že k těmto často intimním rozpravám přispívá jen málo, vzhledem k tomu, že ona sama žádné důvěrnosti, o něž by se mohla podělit, nemá. Ta strana jejího mozku, která vládla řeči, neznala už několik let nic než tmu a ticho, a tak jí mohla po konverzační stránce poskytnout v nejlepším případě šňůru nepatřičných a nespojitých útržků, zpola zapamatovaných dojmů a historek ze světa, jak ho Som-som znávala před Umlčením.

A aby to bylo ještě zamotanější, Som-somina verbální polovina neslyšela a byla nucena vkládat se do rozhovoru, aniž věděla, jestli už její protějšek domluvil. Takže zatímco byla Rawra Chin zabrána například do živého popisu toho, co doufá dělat, až její angažmá v Domě bez hodin skončí, Som-som jí třeba nenadále skočila do řeči slovy: „Vzpomínám si, že má matka byla protivná ženská, která všude spěchala, aby už měla život co nejrychleji za sebou,“ anebo něčím podobně obskurním, načež následovalo dlouhé mlčení, během nějž

na Rawru Chin zdvořile hleděla a usrkávala levým koutkem úst květový čaj.

Rawra Chin byla sice těmito náhodnými výlevy zpočátku zmatena, ale postupně si na ně zvykla a vždycky počkala, až Som-som svůj ne-související výrok dokončí, než pokračovala. Neustávající bizarní slovní výrony Rawře potěšení z jejich konverzačních meziher nijak nekazily. Som-som měla za to, že jejím skutečným příspěvkem k rozhovoru je prostá osobní přítomnost.

Plnila funkci schránky na ctižádosti a úzkosti druhých, ovšem sklíčující jí to nikdy nepřipadalo. Užívala si výjimečného postavení, jež jí umožňovalo letmo nahlédnout do toho, jak se žije obyčejný život. Skutečnost, že jí lidé svěřují věci, které by nevyslovili ani před svými milenci či milenkami, poskytovala Som-som pravdivější a komplexnější náhled na lidskou povahu, než jakému se těší mnozí mudrci a filozofové.

Dodalo jí to jistou míru osobní moci. Byla pyšná na svou schopnost rozluštit tajemství takového množství tak rozdílných osobností, jež se jí předvádějí, a obnažit jejich základní povahové rysy, skryté za fasádou přetvářky a sebeklamu. Rawra Chin představovala Som-somin jediný neúspěch. Stejně jako všichni ostatní nebyla ani Som-som schopna pojmenovat onen výjimečný a drahocenný prvek, na němž nepochopitelně přitažlivá dospívající vybudovala svou totožnost.

Na druhou stranu byla Som-som schopna sestrojít poměrně úplný obraz toho, k čemu cítí Rawra Chin odpor a čeho chce dosáhnout, i když obojí se bez pochopení její hlubší motivace jevílo jako dost povrchní.

Som-som například věděla, že Rawra Chin nemá v úmyslu udělat si z prostituce celoživotní povolání. Přestože podobná prohlášení Som-som slychala od většiny obyvatel Domu bez hodin, v případě Rawry Chin vycítila, že jde o odhodlání ocelově pevné, čímž se velmi liší od spíše smutných a notně ušmudlaných fantazií jejích kolegů.

Rawra Chin svou přítelkyni často ujišťovala, že se jednoho dne stane velkou umělkyní, která bude cestovat po celé zeměkouli a předkládat své umění masám prostřednictvím divadelního souboru, jako proslulé společnosti Natržená punčocha nebo Mnemotechničtí herci Dimuka Papariana. Esteticky méně náročná pantomimická čísla, k jejichž předvádění za bleděžlutými dveřmi Domu bez hodin ji každodenně povolávali, byla pouhou neobratnou zkouškou na nespočetná slavná představení, která na ni kdesi v budoucnu čekají.

Bleděžluté dveře tvořily vchod do části domu věnované romantickým zálibám teatrálnějšího rázu, a v každém ze čtyř poschodí sídlil jeden specialista na erotická umění. Patra propojovalo schodiště z leštěného dřeva, jež se klikatilo vně domu z úrovně nádvoří až k šedé břidlicové šikmině střechy.

V úplně nejvyšší komnatě bydlela Mopetel, mimka-mrtvola. Pod ní sídlila Loba Pak, jíž podivuhodná konzistence masa a kůže umožňovala upravit rysy tváře, aby se podobala téměř jakékoli ženě mezi čtrnácti a sedmdesáti lety. Pod ní, v prvním patře, bydlela Rawra Chin a sehrávala pro svou dychtivou mužskou klientelu role zcela všední a stereotypní, což však kompenzovala svým charismatem. A v přízemí, hned za bleděžlutými dveřmi, sídlil oslnivý a divoce vášnivý mužský herec jménem Foral Yatt, jehož velký talent byl degradován na pouhou hračku množství ženských zákaznic, jež se z jeho společnosti těšily. A právě s Foralem Yattem se Rawra Chin milostně zapletla.

Foral Yatt byl předmětem mnoha z oněch rozhovorů na balkoně vedených přes nehybný oblak vlahého oparu vznášejícího se nad čajovými miskami. Zatímco Rawra Chin živě mluvila, Som-som jen seděla a naslouchala a občas své mlčení nesouvisle přerušila poznámkou, že si pamatuje na barvu prošívané příkrývky, kterou jí jako nemluvněti ušila babička, nebo že na sebe bratr, jehož jméno si už nedokáže vybavit, kdysi převrhl hrnec s horkou vodou a ošklivě si opařil nohy.

Jádrem celého utrpení Rawry Chin, co se Forala Yatta týkalo, bylo zřejmě její vědomí, že pokud má dosáhnout svých ambicí, musí